

KÉT HÉT EGY NOVELLA

5-8. osztály

3. forduló

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

Fabian Lenk: Szamba Csapat: Az elrabolt csodacsatár

Fabula Stúdió Kft., cop. 2014

A pálya a miénk!

1) Kik voltak a Szamba Csapat tagjai?

.....

2) Hová tűnt a labdájuk?

.....

3) Hol landolt végül a labdájuk, amit Filipe elrúgott?

.....

4) Hogy került Tomi Rióba?

.....

.....

5) Miért kellett befejezniük a focizást a strandon?

.....

.....

6) A focin kívül mi volt még a nagy szenvedélyük?

.....

7) Mit csináltak az emberek a strandon?

.....

.....

.....

8) Kik játsszák majd a negyeddöntő 2 mérkőzését?

.....

.....

9) Mivel foglalkozik Tomi nagybácsija?

.....

.....

10. Ki volt Céfu? Vagyis pontosabban Cafu (Marcos Evangelista de Moraes), amit a fiúk biztosan tudnak ;-)

.....

.....

.....

11. PLUSZ 10 PONTÉRT! Melyik évben volt a brazíliai foci vb, amiről a részletben olvashattatok?

.....

Következő feladatlap: 2015. november 30-án, hétfőn

Fabian Lenk: Szamba Csapat

Az elrabolt csodacsatár

Alexander von Knorre rajzaival

A pálya a miénk!

– Passzolg! – kiabálta Tomi. – Add a labdát!

Ahogy az lenni szokott, Tomi barátaival, a Szamba Csapat három tagjával: Júliával, Larisszával és Miguellel focizott a Copacabanán, Rio de Janeiro híres strandján. Ezúttal Júliával, az unokahúgával alkottak egy csapatot.

Júliának eszében sem volt továbbítani a labdát. Villámgyors támadást indított a forró homokban, a labda szinte a lábához tapadt. Miguel megpróbálta feltartóztatni, de a lány kicselezte és a kapuban álló Larissza felé száguldott.

– Add be! – üvöltötte idegesen Tomi, aki lövésre készen várt a kapu előtt. – Szabadon állok!

Júlia azonban most sem hallgatott rá. – Majd én! – kiáltotta öntudatosan.

Ebben a pillanatban Larissza kitámadt a kapuból és barátnője felé vetette magát. A két lány összeütközött,

a labda pedig a homokban húzott vonalon túlra pattant.

Tomi elfintorodott. Jó nagy csattanás volt! Remélte, hogy egyikük sem sérült meg. Miguellel odaszaladtak hozzájuk. A két lány éppen megpróbálta kiszabadítani egymásba gabalyodott lábait.

– Ez szabálytalan volt! – kiabált mérgesen Júlia.

– Te voltál szabálytalan, mert te rohantál belém – vágott vissza Larissza, és villámokat szórt a szeme. – Sárga lapot érdemelsz, ha nem mindjárt pirosat!

Júlia, aki a nagy futástól még mindig lihegett, megkocogtatta a homlokát.

Tomi és Miguel megkönnyebbülten sóhajtottak. Júlia és Larissza láthatóan ép és egészséges maradt, hiszen máris hajba kaptak.

– Akkor feldobással folytatjuk – javasolta Tomi diplomatikusan. Júlia és Larissza egyformán heves vérmérséklettel rendelkeztek. Ha tovább feszegetik a szabálytalanság ügyét, az csak felesleges vitát okozott volna.

A lányok morogva beleegyeztek.

– Végre folytatjuk, ... de hol a labda? – kérdezte Miguel és körbenézett.

– Ez nem lehet igaz! – kiáltotta döbbenten.

– Mi történt? – kérdezte Tomi, aki éppen Júliának segített feltápáskodni.

– Azok a fickók ellopták a labdánkat! – bosszankodott Miguel és a kapu felé mutatott.

Öt, a Szamba Csapat tagjainál idősebb srác focizott önfeledten a lasztijukkal.

Larissza egy pillanat alatt talpra ugrott, és a többiekkel együtt a betolakodók felé vette az irányt.

– Hé, srácok, az a mi labdánk, adjátok vissza! – követelte határozottan.

A fiú, aki éppen a labdával dekázott, levette a jobb térdével

a lasztit, és átpasszolta az egyik csapattársának, egy nagydarab meláknak, meglehetősen együgyű arckifejezéssel. Majd unottan Larissza felé fordult.

– Mit pampogsz, aprónép? – legyintett a lány felé. – A labda gazdátlanul hevert itt, most már az enyém.

– A labda a miénk! – erősödött Larissza. Közben felsorakozott mögötte a teljes

Szamba Csapat. Nem túl sikeresen, mert a nagyok kinevették őket.

– Ráadásul ez a mi pályánk! – tette hozzá Larissza.

Erre végképp kitört a nevetés.

– Neked elmentek otthonról! – mondta a fiú, aki szemmel láthatóan a csapat vezetője volt. – Ez nyilvános strand, mindenki ott játszik, ahol akar!

– Igen, de mi mindig itt focizunk! – sietett Tomi Larissza segítségére.

A melák is bekapcsolódott és vállvonogatva megszólalt.

– Na és? Egyszer minden meccset lefújnak, nem?

A többiek megint röhögtek. Leginkább a nagydarab srác örült a saját sikerének. – Jó beszólás volt, nem, Filipe? – kérdezte a barátját.

– Igen, király volt, Taddeo! – helyeselt amaz.

– Tényleg csúúúcs! Mekkora vicc egy ilyen idiótától – gúnyolódott Larissza.

Tomi Larissza vállára tette a kezét. A lánynak borzasztóan nagy szája volt, de itt most megálljt kellett parancsolni neki. Ezek a fickók sokkal idősebbek és erősebbek, ráadásul többen is vannak.

Larisszát azonban nem lehetett leállítani.

– Na, viccbajnokok, akkor most keressetek szépen másik labdát és pályát magatoknak!

A melák összehúzta a szemét. – Minek nevezted az előbb? – kérdezte és közelebb lépett.

A lány nem mozdult egy tapodtat sem, pedig a fickó jó fél fejjel magasabb volt nála.

Tomi megrémült. Csak nem fog ez az óriás Larisszának esni?

Közéjük lépett és kissé odébb húzta a lányt.

– Fejezd be, ezek ellen semmi esélyünk! – súgta neki háttározottan. – Az okos enged!

– Hogy nevezted az előbb? – ismételte meg a kérdést a nagydarab.

Larissza legyintett. – Felejtsd el! De legalább a labdánkat adjátok vissza!

Filipe intett az óriásnak, aki erre odagurította neki a Szamba Csapat labdáját. A fiú Larissza orra elé dugta.

Amikor a lány el akarta venni tőle, hirtelen mozdulattal magasba emelte úgy, hogy Larissza nem érhetette el, akár-hogy is ugrált.

Ismét gúnyos nevetés hullámozott végig a nagyok csapatán. Ezen fellelkesülve Filipe egy erős rúgással az Atlanti-óceánba röpítette a bőrgolyót. Miguel azonnal utána vetette magát, nehogy a hullámok elsodorják.

– Most pedig húzzatok el innen! – parancsolta Filipe. – Nagyon csinos kis pálya, kár belétek, pólyások. Mostantól mi játszunk itt, világos?

A Szamba Csapat szó nélkül megfordult. Ebben a pillanatban valaki hátulról megragadta Tomit. Filipe volt az.

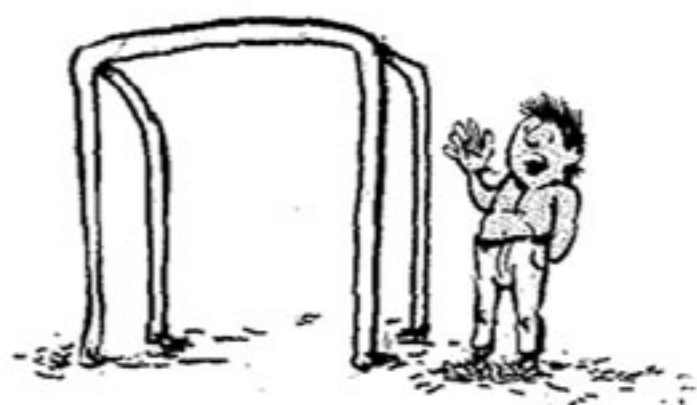
– Azt kérdeztem, világos? – sziszegte fenyegetően.

Tomi védekezően emelte magasba a kezét. – Jól van, jól van. Megértettük.

Filipe nagy kegyesen elengedte. – Látod, megy ez... De most aztán sipirc, aprónép!

Tomi lógó orral követte a barátait. Közben reszketett a dühtől. Ilyesmi még sosem történt vele Rióban. Bár Budapesten lakott, évek óta itt töltötte szüleivel a szünidőt, a cukorsüveg lábánál elterülő városban élő rokonainál.

Az idei nyárnak különösen örült, mert az itt tartózkodásuk alatt zajlott a foci-világbajnokság Brazíliában.

A Szamba Csapat összekapta a hátizsákokat és Miguel hordozható magnóját, majd a vízhez sétáltak.

Miguel éppen ekkor mászott ki a partra, a labdával a kezében.

Letelepedtek a homokban és tanácskozni kezdtek.

– Micsoda disznóság! – dühöngött Larissza. – Csak mert kicsit nagyobbak és erősebbek nálunk, már azt hiszik, bármit megtehetnek?

– Úgy tűnik, új pálya után kell néznünk – jegyezte meg Tomi szomorúan. – Még akkor is, ha ez a hely mindenkié és tulajdonképpen senkié sem.

– De ez nem járja – rázta a fejét Miguel. – Minden csapatnak van egy törzshelye, ahol focizik. Nekünk ez az.

– Így van! – fortyogott Larissza. – Ez itt a mi pályánk!

– Biztos találunk másikat – próbálta Tomi csillapítani a kedélyeket.

– De a többi pálya mind foglalt! Ebből nem lesz semmi! – ellenkezett a lány.

– Amúgy is, ez elvi kérdés – csatlakozott Júlia a barátnőjéhez. – Nem hagyhatjuk, hogy néhány gorilla megfélemlítsen bennünket.

Miguel felsóhajtott. Ő volt messze a legerősebb közülük.

– De mit akarsz tenni? Ezekkel verekedni...? Úgyis mi húznánk a rövidebbet.

Júlia csak a szemét forgatta. A Szamba Csapat mély hallgatásba burkolózott. Senkinek nem volt épkézláb ötlete, hogyan szerezhetnék vissza a pályát.

– Szamba? – kérdezte Miguel, hogy elterelje a figyelmüket. A hordozható magnóra mutatott. A focin kívül a szamba zenéje és maga a tánc volt Júlia, Larissza és Miguel nagy szenvedélye.

Tomi sokkal kevésbé lelkesedett érte, mert szambázás közben idétlennek érezte magát, a lépéseket pedig folyton elrontotta, hiába gyakorolt vele az unokahúga. Most viszont a lányoknak sem volt kedve a mulatozáshoz.

Egy darabig az óceán sötétkék hullámain figyelték, ahogy a partot nyaldosták. Tomit sokszor lenyűgözte a környék hangulata. Balra, a strand végénél emelkedett az elegáns cukorsüveg, amelynek csúcsához éppen úton volt a libegő egy gondolája. Tomiék körül gyerekek szaladgáltak, homokvárat építettek vagy fogócskáztak. Szüleik színes napernyők alatt beszélgettek vagy olvastak.

A homokban csapatostul ültek a focirajongók, akik a világ különböző részeiből érkeztek a városba. Végére is a 64 világbajnoki meccsből hetet itt játszottak Rióban, a Maracanã Stadionban. Két nap múlva, délután 1 órakor hangzik fel a kezdőszó, amely a negyedöntő kezdetét jelzi. Franciaország fog össze csapni Németországgal. És nem sokkal később Brazília méri össze erejét Kolumbiával a fortalezai Estadio Castelão-ban.

Ebben a percben megszólalt Júlia telefonja.

– Apa az – állapította meg a kijelzőre pillantva. Belehalászott, aztán néhány másodpercig nem szólt. De az arca, amely az imént még olyan borús volt, mint a zivatar előtti nyári égbolt, hirtelen felderült.

Tomi nagybácsija, Pedro a brazil futbalszövetségnél, a CFB-nél dolgozik. Egyebek mellett azokat a meccseket

szervezte, amelyekre Rióban került sor. Éppen ezért mindig könnyedén jutott jegyekhez, így például a Szamba Csapatnak is szerzett a közelgő negyedöntőre.

– Rendben, ez király! – hallották Júlia hangját, és a beszélgetésnek vége szakadt.

– Hű! – álmélkodott a lány. – Mégis szuper nap lesz ez a mai!

– Hogyhogy?

– Apa azt akarja, hogy azonnal induljunk a Maracanã Stadionba. A válogatott ott készül fel a negyedöntőre, nem-sokára kezdődik az edzés. Mi pedig megnézhetjük!

– Királyság! – lelkesedett Tomi. – Akkor láthatjuk Céfut és Neymart, talán még beszélhetünk is velük!

– Indulás! – rikkantotta Júlia és talpra ugrott. – Nem, várjatok, előbb haza kell mennünk.

– Minek? – tudakolta Larissza.

– Vinnünk kell fényképezőgépet! – felelte Júlia és Tomira nézett. – Talán sikerül néhány képet lőnünk a diákújságba. És Tominak szuper új kamerája van!

Tomi bólintott. Tudott róla, hogy az unokahúga egy ideje az iskolaújságnak dolgozik és néhány riportot is készített már.

– Persze, ugorjunk haza érte gyorsan – javasolta.

– Talán még Céfut is sikerül mikrofonvégre kapnom – ábrándozott Júlia. – Az állati lenne!

Tomi megértően bólogatott, hiszen Céfu volt a brazil fociegbolt legújabb csillaga Neymar mellett. Egy roppant technikás és villámgyors csatár.

– Azért ne ringasd magad hiú ábrándokba! – figyelmeztette Júliát. – Valószínűleg hozzánk sem szól majd. Hiszen mi csak... – Tomi hiába kereste a megfelelő kifejezést.

Júlia bátorítóan megpaskolta a vállát. – Hiszen mi vagyunk a Szamba Csapat! És ismered a mondást: bátraké a szerencse!

Amikor elhaladtak a régi pályájuk mellett, Larissza odavetette Filipének, Taddeónak és az óriások csapatának:

– Elmegyünk, hogy igazi focistákat lássunk: Hulkot, Céfut, Tiago Silvát és Neymart!

– Larissza, légy szíves, hallgass! – kérlelte Tomi a lányt. Esélye sem volt.

– Halljátok? Valódi focistákat, nem ilyen szánalmas falábúakat!

Filipe megtorpant a labdával és dühösen nézett a lányra. Ökölbe szorította a kezét.

Larissza vidáman integetett, aztán lélekszakadva rohanni kezdett. Tomi, Júlia és Miguel nevetve követték.